

"הרי ברון" / הארץ / 22.9.67 / תע' יחיד / גלריה 220 / תל-אביב

שעשוע מקובל למדי בין מורים לציור בבתי ספר תיכוניים ועממיים הוא ההסתכלות בציור ו"ניחוש" גילו של המצייר מתוכו. אין בניחוש זה כל צד מיסטי. נסיונו של המורה מגלה לו מה שהתברר גם מהמחקרים הרבים בתחום הפסיכולוגיה ההתפתחותית וציורי הילד: לכל גיל ההתפתחות יש נטייה לעסוק בנושאים אופייניים ולבטאם בדרכים אופייניות. אך כמובן שיש כאן מקום לטעות: הציור עשוי לגלות את גילו המנטאלי של המצייר ולא דווקא את גילו הכרונולוגי. גם אדם בן חמישים יכול לצייר ציור שהוא במקרה (או אולי לא במקרה) אופייני לגער בן 15.

ציורו של הרי ברון - הן מבחינת נושאים והן מבחינת עיצוב - אופייני לציוריהם של גילאי 14-16 ולא דווקא המוכשרים שביניהם. הנושאים הספרותיים עוסקים בתיקון העולם ובבעיות "עקרוניות": "ג'ונגל הצביעות" בו מצוירים עצים לובשי בגדים, תיקים ומטריות; "דחליל הולך לבית קברות", "לאן הלכו כל הפרחים", "לאן?" וכיוצא באלה. הקומפוזיציה עשויה בשיטת "זה ליד זה" ומתפזרת על פני כל השטח באורח מקרי למדי, הרישום ילדותי והשטח ממולא בצבעים נעימים לעין אך חסרי כל משמעות או יחס ל"תוכן" אותו הם צריכים לייצג. אם מוסיפים לכל אלה שימוש חסר כל משמעות בחומריות (הרישום נעשה לא על ידי קו-מכחול אלא תוך שימוש בקו עשוי חומריות-חולית), מקבלים תמונה ברורה - אם כי לא דווקא מעודדת - על ציורו של ברון. כדי למנוע טעות אפשרית, ראוי לציין שברון עבר מזמן את גיל 15.